

Έλα να δεις

/ [Γνώμες](#)

Ο απόστολος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος (30 Νοε.) υπήρξε πνεύμα σπινθηροβόλο. Άσημος κατά κόσμον, ψαράς το επάγγελμα με τον αδελφό του Πέτρο, αλλά οξύς διερευνητής της αλήθειας. Πράγμα που τον οδήγησε πρώιμα στο να γίνει μαθητής του Προδρόμου στην έρημο και εν συνεχεία του Χριστού. Όταν ο Πρόδρομος έδωσε τη μαρτυρία του για τον Χριστό, ο Ανδρέας με έναν ακόμα μαθητή του Ιωάννη ζήτησαν να τον γνωρίσουν περισσότερο. Ο Χριστός τους κάλεσε στο σπίτι του και έμειναν μαζί του την ημέρα εκείνη(Ιω. 1, 35-52).

• *Του π. Δημητρίου Μπόκου*

Ο Χριστός δεν προσπάθησε να προσελκύσει με λόγια τον Ανδρέα και τους άλλους αποστόλους. Τους είπε απλά: «Έρχεσθε και ίδετε». Τους κάλεσε να μείνουν κοντά του. Να τον γνωρίσουν στην πράξη. Προσφέρθηκε να τους δείξει τον τρόπο ζωής του. Να τους κάνει γνωστό τον εαυτό του. Επέτρεψε να συγχρωτισθούν μαζί του για μια μέρα. Η συντροφιά με τον Χριστό, έστω και για μία μέρα, ήταν αρκετή για να σαγηνεύσει και να ενθουσιάσει τον Ανδρέα, να του δώσει την απόλυτη βεβαιότητα ότι βρισκόταν μπροστά στον Μεσσία. Η συναναστροφή με τον Χριστό ήταν το καλύτερο κήρυγμα, ανώτερο μακράν από οποιονδήποτε άλλο πειστικό λόγο γι' αυτόν.

Γι' αυτό και ήρθε αυτοπροσώπως στη γη ο Χριστός. Για να μας εμφανίσει τον εαυτό

του(Ιω. 14, 21).Να γνωρίσουμε τη δική του ζωή. Για να κάνουμε κι εμείς ό,τι έκανε και έζησε Εκείνος ως άνθρωπος. Και να μπορούμε ακολούθως να λέμε κι εμείς με τη σειρά μας στον καθένα:«Έρχου και ίδε». Έλα να δεις πώς είναι η ζωή με τον Χριστό. Μα εμείς συνήθως είμαστε μόνο λόγια. Λόγια κενά. Κάλπικες λίρες. Χωρίς αντίκρουσμα στην πράξη. Η ζωή μας είναι ασύμφωνη με τα λόγια μας. Γι' αυτό και αυτά πέφτουν στο κενό. Δεν λένε τίποτε σε κανέναν.

Μα πόσο αλλιώςτικά θα ήταν,αντί για λόγια, να έλαμπε η ζωή μας από έργα καλά (Ματθ. 5, 16),να αντανακλούσε όντως τη ζωή του Χριστού!Τί ζωντανός λόγος θα ήταν μια τέτοια ζωή!

Ένας απλός αγρότης, σχεδόν αγράμματος αλλά πολύ ευλαβής, βρισκόταν στις ρουμανικές φυλακές, στο ίδιο κελλί με φυλακισμένους αντιφρονούντες καθηγητές και άλλους ανθρώπους υψηλής μόρφωσης. Ο φτωχός αγρότης προσπαθούσε να φέρει στον Χριστό έναν άθεο, μέλος της Ακαδημίας Επιστημών. Αλλά εισέπραττε μόνο ειρωνείες. Πάνω σε μια συζήτηση ανέφερε, ότι μιλάει στον Χριστό και τον βλέπει. Ο καθηγητής όμως τον αποπήρε:

«Άντε από δω! Μη μου λες εμένα παραμύθια! Πώς τον βλέπεις τον Χριστό; ...Δείχνει ήρεμος, θυμωμένος, χαρούμενος; Χαμογελάει καμμιά φορά;»

«Το βρήκατε! Μου χαμογελάει», λέει ο αγρότης.

«Κύριοι, ελάτε ν' ακούσετε, ...αυτός ο άνθρωπος μας κοροϊδεύει. Λέει ότι ο Χριστός τού χαμογελάει. Δείξε μου, πώς σου χαμογελάει;»

Ο αγρότης τότε πήρε πολύ σοβαρό ύφος. Το πρόσωπό του άρχισε να λάμπει. Ένα χαμόγελο εμφανίσθηκε πάνω του. Ολόκληρη η ομορφιά του Παραδείσου βρισκόταν μέσα στο χαμόγελο εκείνου του προσώπου. Ο καθηγητής έσκυψε το κεφάλι και είπε:

«Έχετε δίκιο, κύριε. Έχετε δει τον Χριστό. Σας έχει χαμογελάσει»!(Αγιορειτική Μαρτυρία, τ. 3, σ. 149).

Βλέπουμε ποτέ εμείς τον Χριστό; Μπορούμε να δείξουμε την ομορφιά του και σε άλλους;